

Legea lui Dumnezeu și Legea lui Hristos

Textul de memorat: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” (Ioan 15:10)

În majoritatea statelor lumii există o anumită ierarhie a legilor. Pe poziția cea mai înaltă în această ierarhie se află legile emise de guvern, care trebuie respectate de întreaga populație a statului respectiv. Mai sunt apoi legile teritoriale, care îi privesc pe locuitorii dintr-o anumită regiune. Iar în final, mai sunt și legile locale, valabile în unitățile teritoriale mai mici. Fiecare subîmpărțire teritorială poate emite legi relevante pentru locuitorii ei, dar nu poate emite o lege care să intre în conflict cu legile naționale. Există cazuri în care o anumită lege poate fi aplicată diferit în funcție de context, însă aplicarea nu trebuie să se abată de la spiritul legii.

În calitatea sa de Conducător suprem al universului, Dumnezeu Creator a stabilit anumite legi pentru toate făpturile pe care le-a creat. Când a ales de bunăvoie să Se facă asemenea oamenilor, Domnul Hristos a acceptat să ducă o viață de ascultare de Tatăl Său și de poruncile Sale (Filipeni 2:5-11). De aceea, toate învățăturile lui Hristos, perspectiva pe care a oferit-o asupra Legii și chiar porunca „nouă” pe care a dat-o, au fost în armonie deplină cu Legea Tatălui.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Combinăți afecțiunea cu autoritatea, **bunătatea și compasiunea** cu restricțiile hotărâte. Dăruiti-le copiilor voștri din ceasurile voastre de răgaz. (...) Cultivați prietenia cu ei, mai ales cu fiii voștri. În acest fel, veți fi o puternică influență spre bine.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 365

&

Legea și Prorocii

Unii sunt de părere că Decalogul, – Cele Zece Porunci date prin Moise la Sinai, – a fost valabil numai pentru israeliți și că, după răstignire, în cadrul Noului Legământ al harului, ele au încetat să mai fie obligatorii. Alții susțin că ele mai sunt valabile și acum, dar nu pentru creștini, ci numai pentru evrei. După cum am văzut, Biblia arată, într-adevăr, că niciun om nu este mântuit prin faptele Legii, însă nu îi dă nimănui permisiunea de a încălca Legea lui Dumnezeu. Dacă ne-ar da această permisiune, practic, ne-ar da voie să păcătuim, și atunci s-ar contrazice pe ea însăși.

Dumnezeu le-a descoperit israeliților condițiile legământului sub forma Decalogului scris pe tablele de piatră. Există însă în Vechiul Testament multe alte porunci, legate de anumite situații, care nu se regăsesc în Decalog. În dorința lor de a lămuri mai bine voința divină, rabinii au formulat 613 legi pe care le-au ancorat în Cele Zece Porunci. Domnul Isus include în voința descoperită a lui Dumnezeu și cărțile profeților: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii” (Matei 5:17). Așadar, Legea lui Dumnezeu este prezentată succint în Cele Zece Porunci, dar este alcătuită din toate poruncile date de El prin profeți.

1. Compară Matei 19:16-22 cu 22:34-40. Ce ne spun aceste pasaje biblice despre poziția Domnului Isus față de Cele Zece Porunci?

Dumnezeu a dat în Scriptură sute de porunci, însă a oferit în Decalog câteva mari principii care pot fi aplicate oriunde. În discuția Sa cu tânărul bogat, Domnul Isus a menționat pe scurt cinci porunci din cele zece. O prezentare și mai concisă a acestor porunci fundamentale se găsește în Deuteronomul 6:5 și Leviticul 19:18 – iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele. Domnul Isus declară cu privire la aceste principii: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40). Așadar, observăm că Domnul Hristos și Dumnezeu Tatăl sunt una în scopuri, întrucât amândoi îi îndeamnă pe oameni să iubească așa cum sunt iubiți și să-și exprime această dragoste prin ascultarea de Lege.

Cum îți manifesti iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de semenii?

„Regulile iubirii” (Ioan 15:10)

Scriptura ne arată prin câteva exemple că Domnul Isus a ascultat de Legea lui Dumnezeu. De pildă, în Luca 2:51 se spune că, după ce a fost găsit de părinții Lui în templu, la Ierusalim, Isus S-a întors cu ei acasă și „le era supus”. Mai târziu, când a fost ispitit în pustie, El nu i S-a închinat lui Satana, pentru că porunca spune că închinarea trebuie să îi fie adusă numai lui Dumnezeu (Luca 4:8). Sunt și câteva exemple ale modului în care El a păzit Sabatul (vezi Luca 4:16). În Filipeni 2:5-11, apostolul Pavel scrie că viața Domnului Isus s-a întemeiat în întregime pe ascultarea de Dumnezeu, iar în Evrei 4:15, se menționează că El a fost ispitit, dar nu a păcătuit niciodată. De aceea, în ultimele ore din viața Sa Domnul Hristos a putut spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10).

2. Citește Ioan 13:34,35. De ce a spus Domnul Isus că porunca pe care le-o dădea ucenicilor atunci era „nouă”?

Domnul Isus a cunoscut relația dintre păzirea poruncilor și dragoste: dovada iubirii este ascultarea de porunci. Cele Zece Porunci s-ar putea numi și „regulile iubirii”, întrucât ele ne arată cum dorește Dumnezeu să ne manifestăm iubirea față de El și față de ceilalți oameni.

Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:16) și, de aceea, când prezintă porunca Sa cea „nouă” din Ioan 13:34,35, Domnul Isus nu face decât să amplifice legea iubirii care își are originea în Tatăl Său (Ioan 3:16). El adaugă o dimensiune nouă la porunca de a-i iubi pe semenii noștri ca pe noi înșine, și anume aceea de a-i iubi așa cum ne iubește El pe noi.

„Atunci când au fost rostite aceste cuvinte, ucenicii nu le-au putut înțelege, dar, după ce au fost martori la suferințele lui Hristos, după răstignirea, învierea și înălțarea Lui la cer și după coborârea Duhului Sfânt peste ei, în Ziua Cincizecimii, au avut o înțelegere mai clară a iubirii lui Dumnezeu și a naturii acelei iubiri pe care trebuiau să o aibă unul față de altul,” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 547

Citește 1 Ioan 3:16, ținând cont de ideile prezentate în secțiunea de astăzi a studiului. Cum putem manifesta o astfel de dragoste? Cum putem „să ne dăm viața pentru frați”?

„M-am făcut tuturor totul”

3. Studiază cu atenție referirile la Lege din 1 Corinteni 9:19-23. Ce vrea să spună Pavel aici? De ce insistă el atât de mult asupra Legii?

Dorința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să primească darul vieții veșnice oferit de El și să devină cetățeni ai Împărăției Sale. În pasajul din 1 Corinteni, apostolul Pavel descrie metoda prin care încerca să le aducă oamenilor la cunoștință vestea aceasta salvatoare. Conștient fiind de faptul că unii nu reușeau să o primească din cauza barierelor culturale, el se adapta culturii acelei populații pentru a-i câștiga pe cât mai mulți pentru Evanghelie.

Toți oamenii care se alătură Împărăției lui Dumnezeu se supun implicit Legii Sale. Acest lucru este valabil și în dreptul slujitorilor Evangheliei. Pavel declară că, deși folosește metode inovatoare de a lucra cu oamenii, urmărește de fiecare dată să rămână în perimetrul trasat de preceptele divine. Dorința lui de a-i vedea pe oameni mântuiți nu îl determină să recurgă la compromisuri de ordin moral. El se adaptează la legile unei anumite culturi, dar numai în măsura în care ele nu intră în conflict cu legea supremă, cu Legea Lui Dumnezeu. Principiul după care se ghidează în lucrarea sa este „Legea lui Hristos” (1 Corinteni 9:21).

Expresia „Legea lui Hristos” poate avea și înțelesul de „metoda folosită de Hristos”. Legea lui Hristos are la bază iubirea față de toți oamenii, nu numai față de câțiva privilegiați. Pavel nu intenționează să o înfățișeze ca fiind distinctă de Legea lui Dumnezeu. Cele două lucrează împreună în mod armonios: Legea dragostei lui Hristos este întrebuințată pentru a le prezenta celor mântuiți prin har Legea Dumnezeului iubitor. De altfel, întregul pasaj din 1 Corinteni 9, în care Pavel își prezintă cu atâta deschidere dispoziția de a face tot posibilul pentru a-i câștiga pe cei pierduți, este o ilustrare perfectă a iubirii care se jertfește pe sine, iubire descoperită de „Legea lui Hristos”.

Cât de dispus ești să renunți la tine însuși pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos? Cât de mult ai renunțat la tine până acum? Cât din Legea lui Hristos ai respectat până acum?

Împlinirea Legii lui Hristos (Galateni 6:2)

Dumnezeu le-a descoperit voința Sa tuturor oamenilor capabili să înțeleagă (Romani 1:20; 2:12-16) atât prin textul scris, cât și prin natură. De aceea, nimeni nu poate pretinde că nu ar avea cunoștință despre cerințele Sale elementare. „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23) și, astfel, au ca

destin moartea (Romani 6:23; Ezechiel 18:4). Cu toate acestea, nu avem motive să disperăm: blestemul morții a fost anulat și înlocuit cu darul vieții veșnice oferit prin viața, moartea și învierea lui Isus Hristos (Efeseni 2:8). Potrivit apostolului Pavel, harul ar trebui să-i dea credinciosului puterea de a duce o viață de ascultare (Romani 6:15; Efeseni 2:10; Tit 2:11-14), deși, după cum o știm prea bine, nu suntem întotdeauna atât de ascultători și de credincioși cum ar trebui.

4. Ce înseamnă, în mod practic, să împlinești Legea lui Hristos? Galateni 6:1-5.

Orice om este supus ispitei și, în momentele lui de slăbiciune, se poate să păcătuiască. Creștinul sensibil va ține cont de faptul acesta și nu va sări imediat să-l condamne pe fratele de credință căzut în greșală. Domnul Isus, deși nu a păcătuit niciodată, a fost dispus să îi ajute pe cei doborâți de păcat. Ellen G. White nota că „El n-a muștrat cu asprime slăbiciunea omenească” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 353). Pavel i-a îndemnat pe creștini să se ridice unul pe altul cu duhul blândeții (Galateni 6:1), adică să se încurajeze unul pe altul să asculte din nou de poruncile lui Dumnezeu.

Legea lui Hristos este motivată de îndurare. Dacă Hristos nu Și-ar fi dat viața ca jertfă, nu am avea motive să păzim Legea lui Dumnezeu. Totuși El ne-a pus la dispoziție viața veșnică și aceasta ne dă curajul ca, după momentele de slăbiciune, să ne întoarcem la păzirea Legii Sale. Pentru credincioși, Legea lui Hristos ar trebui să fie mijlocul de a-l aduce pe păcătosul pocăit înapoi, la Legea lui Dumnezeu, legea iubirii Sale.

Gândește-te la o situație în care ai greșit și ți s-a arătat har. Ce poți face pentru ca, atunci când cineva îți greșeste, să îl tratezi așa cum ai fost tratat și tu?

Legea și judecata (Ioan 5:30)

Legea lui Dumnezeu este o lege a îndurării, însă, la sfârșit, El o va întrebuița ca standard pe baza căruia îi va judeca pe oameni. El i-a oferit păcătosului multe ocazii de a se pocăi și de a se angaja să-l fie loial, dar vine ceasul când va spune: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe, cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană și cine este sfânt să se sfințească și mai departe” (Apocalipsa 22:11). Prin aceste cuvinte, va fi anunțată judecata finală.

5. Ce ni se spune despre judecată în Apocalipsa 14:7? Dar în Faptele 17:31; 2 Timotei 4:1 și 2 Corinteni 5:10? Ce ne spune Ioan 5:30 despre rolul îndeplinit de Domnul Isus la judecată?

Domnul Hristos Și-a păstrat relația specială cu Tatăl Său și după ce a lăsat deoparte prerogativele divine și a devenit om (Filipeni 2:5-11). Când conducătorii religioși L-au acuzat de blasfemie, El le-a spus că primise de la Tatăl autoritatea de a îndeplini anumite lucrări (Ioan 5:19-30), printre care și judecata. Faptul că Tatăl i-a încredințat Fiului judecata este o dovadă de mare bunătate, fiindcă Hristos S-a făcut om și este în măsură să ne judece fără părtinire. El a trăit pe acest pământ și nu va condamna pe nimeni pe nedrept. De fapt, nu El este cel care îl condamnă pe păcătosul nepocăit, ci omul se condamnă singur prin refuzul de a asculta de porunca lui Dumnezeu (Ioan 12:48).

Mulți oameni știu ce cuprinde Legea lui Dumnezeu, dar nu știu cum să o respecte. Legea nu este o listă cu obligații de îndeplinit, pe care trebuie să le bifăm ca să putem fi primiți în Împărăția cerului. Ea este un mijloc prin care ne manifestăm dragostea în diferite forme. Noi nu împlinim Legea pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci pentru a le împărtăși celor din jur dragostea Sa. Legea indică măsura în care am manifestat dragoste față de Dumnezeu și față de oameni. La Judecata finală, Hristos va conduce lucrările și va stabili verdictul în baza „legii slobozeniei” (Iacov 2:12).

Studiu suplimentar

Citește capitolele „Disciplina bisericească”, p. 260-264, și „Stimați-vă unii pe alții”, p. 260-266, din *Mărturii*, vol. 7, de Ellen G. White.

„«Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos!» Și aici, datoria noastră este prezentată cât se poate de clar. Cum e posibil ca așa-numiții urmași ai lui Hristos să privească cu atâta nepăsare aceste îndemnuri inspirate? (...)

Prea puțin ne cunoaștem inimile și prea puțin de dăm seama de nevoia noastră după îndurarea lui Dumnezeu. De aceea manifestăm într-o măsură atât de mică mila aceea plăcută pe care ne-o arată Isus și pe care ar trebui să o arătăm unii față de alții. Ar trebui să ne aducem aminte că frații noștri de credință sunt niște oameni muritori, slabi și greșiți, la fel ca noi. Să presupunem că un frate al nostru, prin neveghere, a fost doborât de ispită și, contrar felului său de a se comporta de obicei, a comis o greșală; ce atitudine să luăm față de el? Din istoria biblică aflăm că unii dintre oamenii prin care Dumnezeu a făcut o lucrare mare și bună au comis păcate grave. Domnul nu a trecut pe lângă ei fără să-i mustre, dar nici nu S-a lepădat de ei.

Când s-au pocăit, El i-a iertat cu bunătate, le-a descoperit prezența Sa și a lucrat prin ei. Muritorii sărmani și slabi ar trebui să își dea seama cât de mult au nevoie de milă și de răbdare din partea lui Dumnezeu și a fraților lor și să fie atenți cum îi judecă și îi condamnă pe alții.” – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 25 ian. 1883

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la paragraful de mai sus. De ce este atât de important să ne purtăm cu îndurare față de cei care cad în păcat?
2. Dă exemple de oameni din Biblie care au căzut în păcat și pe care Dumnezeu i-a iertat și a continuat să lucreze prin ei. Ce lecție importantă desprindem din viața lor?
3. Cum putem impune disciplina în biserică, manifestând, totodată, har și îndurare față de cei căzuți în păcat? Ce motive avem să nu privim disciplina și harul ca pe două concepte opuse unul altuia?